hem aanvankelijk tot de keuze van het Leeraarsambt hebben geleid.

Na voldoening aan het *Admissie*-onderzoek wordt hun, die naar een hoogere Klasse staan, het *Klasse*-examen afgenomen, waarin men aan de eischen van het *Overgangs*-examen voor de gevraagde Klasse heeft te beantwoorden.

Wie zich wenscht aan te geven, adresseere zich tot den Pedel der Theologische School, den heer *J. Jansen te Kampen.*

Namens het Doc.-College der Theologische School,
M. NOORDTZIJ, *Rector.*
C. MULDER, *Secretaris.*

Kampen, 10 Aug. 1896.

Buitenland.

Frankrijk. De Synode van Sédan.

De officieuse Synode der Evangelische Gereformeerde kerken is eenigen tijd geleden te Sédan vergaderd geweest.

In zijn welkomstgroet werd door den predikant van Sédan er op gewezen, hoe weleer de kerk van Sédan een krachtige kerk was, in wier midden eene Academie gevonden werd. Predikanten en professoren zorgden er met de uiterste nauwgezetheid voor, dat de belijdenis der reformatoren ongeschonden werd gehandhaafd. Hun krachtig geloof had het vermogen, om aan de Roomsche kerk de helft harer aanhangers te ontnemen.

In de tweede plaats wees de spreker de stichting van prins Robert van de Marck, die, met advies van Calvijn, eene vereeniging van jonge meisjes stichtte, die, terwijl zij in het huis harer ouders bleven, eene vereeniging vormden, waarvan de leden dezelfde kleederdracht hadden, en zich tot taak hadden gesteld, de armen te bezoeken en de zieken te verzorgen. De kerk van Sédan heeft de groote eer aan de wereld de nobele type van Christelijke liefde, de liefdezuster, te hebben laten zien, waardoor Vincentius di Pauli geinspireerd werd.

In het voorbijgaan zij opgemerkt, dat ook in Duitschland de arbeid der Luthersche diakonessen is voorafgegaan aan dien der Roomsche liefdezusters.

De groote quaestie, die door de Synode van Sédan behandeld werd, was het voorstel van de liberale partij, om eene broederlijke conferentie met haar te houden, ten einde aldus te geraken tot officieele Synoden. Natuurlijk moesten die officieele Synoden dan louter administratief werk verrichten, en zich zorgvuldig onthouden van alle bemoeienis in zake de leer.

Een telegraphisch bericht uit Sédan meldde:

In zake de verzoening is eene lange discussie gevoerd.

De voorstanders van de verzoening hebben nadruk gelegd op een brief door de officieuse Synode van 1879 aan de kerken gericht, waarin stond uitgedrukt: »dat de strenge uitvoering door tusschenkomst der overheid van alle besluiten van de Synode van 1872, in alle Gereformeerde kerken, zedelijk niet mogelijk is, omdat zij een soort van wettig geweld zou eischen, dat de meerderheid der kerk evenmin zou willen laten uitoefenen, als dat de minderheid het zou willen ondergaan of de Staat het zou willen uitvoeren." De Synode nam hierop de volgende motie aan:

»De Synode, zonder de rechten van een officieele Synode te laten gelden, herhaalt de verklaring der officieuse Synode van 1879 met betrekking tot het gebruik van de declaration de foi bij de bevestiging van predikanten, maar overwegende, dat men alle dubbelzinnigheid behoort te vermijden, verklaart zij, dat volgens haar de zedelijke en kerkelijke autoriteit der Synode, voor hen die deze aanvaarden, in zich sluit de persoonlijke, duidelijke en loyale instemming met de »déclaration de toi" van 1872, en gaat over tot de orde van den dag."

Deze resolutie werd aangenomen met 80 tegen 5 stemmen, terwijl 2 blanco stemden.

Nader werd getelegrafeerd:

»De Synode neemt het beginsel van eene conferentie, bestaande uit 208 afgevaardigen van Consistoriën, predikanten en gemeenteleden aan; met dien verstande, dat van de zijde der Evangelische afgevaardigden ter Synode, de geloofsbelijdenis van 1872 en de werking van het régime der officieuse Synoden, krachtig zullen gehandhaafd worden.

De oplossing door de Synode aanbevolen is, »dat de permanente commissie der officieuse Synode en die der liberale délégatie zich zullen verstaan omtrent die administratieve quaestien, welke eene gemeenschappelijke actie noodzakelijk zouden maken."

Den volgenden dag werd gezeind:

»De discussie over de vraag, welken gang men had te volgen bij de deliberatiën der te houden conferentie, is hervat. De Synode spreekt den wensch uit, dat, om de toekomstige herstelling van de traditioneele en wettige werking van het synodale régime niet te beletten, de conferentie afsnijde zoowel de zoogenaamde »administratieve Synode" (deze paragraaf werd aangenomen met algemeene stemmen, met uitzondering van 6, als de Synode met beperkt mandaat, (aangenomen met 11 stemmen tegen), als zelfs alle centrale raad, die door de conferentie zou verkozen worden.

De vergadering is van oordeel, dat het beste middel om tot overeenstemming te komen hierin bestaat, om een soort van familieraad te beleggen. Door periodieke vergaderingen van de permanente commissie der officieuse Synode en de liberale délégatie moet men er toe komen een comité te vormen, om de gemeenschappelijke belangen der Gereformeerden te behartigen."

Deze laatste paragraaf werd met 11 stemmen tegen aangenomen.

Deze uitslag bedroeft ons zeer.

Wanneer er geconfereerd wordt tusschen Evangelischen en liberalen moest het alleen zijn, om te komen tot eene finale scheiding, omdat men althans van orthodoxe zijde er van overtuigd was, dat men niet meer een huisgezin vormde. Als men liberalen en modernen nog blijft beschouwen als Gereformeerden en men met hen als zoodanig wil onderhandelen, blijkt daarmit, dat men principieel de Gereformeerde belijdenis heeft laten varen.

Geen wonder, dat onder zulke omstandigheden de Gereformeerde kerken steeds achteruit gaan. Het getal van gedoopten wordt overtroffen door het aantal van hen, die in het bijzijn van een predikant eener Gereformeerde kerk werden ter aarde besteld, of op een Gereformeerd kerkhof werden begraven. Wanneer men de belijdenis loslaat is dan ook de kracht, om zich tegenover Rome te handhaven, gebroken.

Engeland. Het Pan-presbyteriaansch Concilie te Glasgow.

Van den 17den tot den 26sten Juni is onder het praesidium van Dr. W. H. Roberts, uit Philadelphia, het Pan-presbyteriaansch Concilie te Glasgow gehouden. Dit concilie wil de samenwerking van alle kerken bevorderen, die volgens presbyteriaansche regelen geregeerd worden. Reeds meermalen hebben wij betoogd, dat het ons voorkomt, dat, wanneer er vergaderingen gehouden worden om samenwerking te verkrijgen tusschen verschillende kerken, wanneer een internationale Synode niet mogelijk is, althans niet de vorm der kerkregeering, de gemeenschappelijke belijdenis het vereenigingspunt moet zijn.

Eene weinig belangrijke quaestie kwam aanstonds op het tapijt, die ons deed denken aan het uitzijgen van de mug en het doorzwelgen van den kemel. Eenige afgevaardigden uit Amerika gaven te kennen, dat zij het concilie zouden verlaten, indien het zingen op die vergadering met begeleiding van een muziekinstrument niet werd nagelaten. Zij hadden in deze eene juist omschreven opdracht van de kerken uit wier naam zij gekozen waren. Het comité, dat de vergaderingen leidde, stelde voor om aan den eisch der afgevaardigden, die tegen het zingen met begeleiding van een orgel zijn, toe te geven, ten einde te voorkomen, dat eene minderheid de vergadering niet meer zou bijwonen. Na een stormachtige discussie werd daartoe besloten.

Een correspondent uit Zwitserland, die de vergadering bijwoonde, meende, dat men op het Concilie de beteekenis van den ouden Catechismus b. v. van Westminster, van Calvijn en van Heidelberg overdreef. Daartegenover staat, dat de vergadering zeer verwonderd was over het feit, dat men zich in de Gereformeerde kerken in Zwitserland en Frankrijk weinig aan die oude leerboeken gebonden achtte, al houdt men die ook voor eerwaardige monumenten van het verleden.

De heer Gautier trachtte de vergadering te overtuigen, daarbij sprekende uit naam van zijne Fransch sprekende ambtgenooten, dat, al gebruikte men de oude leerboeken niet meer, toch de geest, welke de nieuwe Catechismussen bezielt, dezelfde is als die het werk der ouderen bezielde.

Zoo spreken zij, die van de belijdenis der kerk afwijken, *altijd*. Ja, in de vorm is men wat anders geworden; de verouderde vormen heeft men verworpen; een nieuwen vorm heeft men aangenomen; doch de geest en hoofdzaak van het geloof der vaderen heeft men behouden. Telkens blijkt het echter, dat zulke woorden slechts phrasen zijn of bloemen, waarmede men het graf der ontkenning onkenbaar tracht te maken.

Wij betreuren het, dat over deze quaestie niet eene ingrijpende discussie ontstond. De afgevaardigden of vertegenwoordigers der Zwitsersche en Fransche Gereformeerde kerken moesten met ernst gewezen zijn op het gevaarlijke standpunt, waarop zij zich bevinden.

Rusland. Hoop op vrijheid van conscientie.

Sedert de kroning van den Russischen Czar is meer dan ooit bij hen, die niet tot de Grieksche kerk behooren, de vraag aan de orde, of zij ooit vrijheid van conscientie zullen genieten? De hand van den Czar drukte tot hiertoe zoo loodzwaar op allen, die meenen van de staatskerk te moeten afwijken. Aan Roomsche gemeenten wordt eenvoudig het vernieuwen van hare kerkgebouwen, de vermeerdering harer kerspelen en van het getal harer priesters geweigerd, terwijl het ook den Roomschen priesters niet eens vrij staat, om hunne gemeenteleden te bezoeken! Het gebeurt, dat een Roomsch pastoor door de Overheid verboden wordt het z. g. sacrament der stervenden te gaan uitreiken.

In Luthersche kringen schijnt men meer optimistisch gestemd. Het *Evangel. Sonntagsblatt* van St. Petersburg schrijft, naar aanleiding van de gratie, die aan de Luthersche predikanten, welke om de uitoefening van hun ambt vervolgd werden, verleend werd bij het kroningsmanifest, het volgende: »de vertegenwoordigers onzer Luthersche kerk, bisschop Freifeldt en de generaal-superintendent v. Everth, zijn bij de kroningsfeesten op eene manier geëerd, gelijk het te voren nauwelijks voorkwam.

Met innigen dank moet erkend, dat de keizerlijke hand tot de geheele Luthersche kerk werd uitgestoken, hetgeen ook te kennen gegeven werd door de amnestie, die zonder uitzondering verleend werd aan alle hare dienaren in de Oostzeeprovincien, welke in de uitoefening van hun ambt met de staatswetten in conflict waren gekomen. De toespraken, door de metropolieten in de Uspenski-kathedraal tot het keizerlijk echtpaar gehouden, ademden een Christelijken geest en men vond er niets in, dat op kwetsende zinspelingen en niet-Grieksche belijdenissen geleek.

Wij begroeten dit alles met hartelijk genoegen en met den innigsten dank jegens den Allerhoogste, die ook de harten der vorsten in Zijn hand heeft, en wij zullen des te inniger de zegeningen Gods op de dierbare hoofden van ons geliefd Keizerpaar afsmeeken en de gevoelens van innige liefde jegens ons Keizerhuis zoeken aan te kweeken en te verbreiden."

Een Duitsch tijdschrift teekent hierbij evenwel aan: Dit Evangelisch-Luthersch tijdschrift, dat de Russische cencuur moest passeeren, kon en mocht niet anders schrijven als het schreef, wanneer het niet geheel wil zwijgen.

Gemengd Nieuws.

Te Parijs heeft zich een bond tot wederinvoering van het heidendom gevormd. De aanbidding van Zeus met de andere Olympische goden en de vereering van het schoone en van de kunst is de band welke de leden verbindt. De redactie van een redeloos geïllustreerd tijdschrift, hetwelk wegens zijn schandelijken inhoud meermalen door de overheid in beslag genomen werd, heeft zich bereid verklaard, om instemmingen met de beginselen van den bond in ontvangst te nemen.

In een billet, dat op de hoeken van vele straten van Parijs aangeplakt is, leest men het volgende:

»Zullen wij altijd door, zonder er ons ooit tegen te verzetten, de hatelijkheid en de vertwijfeling van het moderne leven verdragen? Het leven, dat de almachtige goden voor den glans en voor de vreugde geschapen hadden, is sedert 19 eeuwen in een het omgekeerd. Sedert den dag, toen Jezus van Nazareth gekruisigd werd, hebben zijne jongeren Zijn kruis verheerlijkt; de kroning van den doodsangst is het symbool des levens geworden. De verheffing van onze zielen, de genietingen van onze lichamen worden door het rad gebroken, waaraan wij, arme slaven, onszelven gebonden hebben, in plaats dat wij onze ketenen afschudden en de oogen opslaan tot licht, tot schoonheid en tot liefde." De oproeping wordt tot allen gericht, die »niet aan de duistere godsdiensten gelooven, wier onmacht sedert 19 eeuwen dagelijks aan den dag treedt, en die het vroolijke en schoone leven der antieke beschaving weder terugwenschen."

WINCKEL.

Voor Kinderen.

XIV.

VERBANNEN.

Niet weinig was de vreemdeling verbaasd, toen hij zoo dadelijk na de Raadszitting het bevel ontving op stel en sprong af te trekken. Wel was hij bij zijn gevaarlijke onderneming steeds op het ergste verdacht, en op de grootste wisselingen voorbereid, maar toch had de herkenning door Geissler en de blijkbare indruk daarvan op de raadsheeren, hem gegronde hoop gegeven. Toen hij uit de vergadering in zijn herberg terugkeerde, had hij nog tot zijn twee dienaars gezegd: »Hier hebben we gewonnen spel; van nu aan kunnen we hopen het volkomen te zullen winnen."

Hoe groot was dus zijn verbazing toen hij het bevel tot verbanning kreeg. Ook Kunald en Wolfram waren niet weinig ontsteld, toen zij hoorden, welke beslissing de Raad genomen had. Zij gaven de zaak dadelijk verloren en rieden hun heer het veld te ruimen. Daartoe was hij echter niet te bewegen.

»Neen," sprak hij, »zoo licht laat ik me niet bang maken. De Raad kan niet eensgezind zijn. Ongetwijfeld schenken vele leden mij geloof, anders zou men zeker op minder zachte wijze tegen mij zijn opgetreden. Welbeschouwd is het eigenlijk toch maar een lichte straf, dat men mij uit de stad bant, en mij zelfs nog vier en twintig uur voor mijn vertrek toestaat. Hielden allen mij voor een bedrieger en was niet een groote meerderheid mij gunstig gezind, dan zou men met mij, om het gewicht der zaak, bepaald veel strenger gehandeld hebben, ja gehandeld moeten hebben. Gij hebt op onzen tocht naar het Raadhuis, en nog veel beter op den terugweg, kunnen opmaken hoe welwillend het volk jegens mij gezind is."

»Ja, dat is het, edele heer," riep Wolfram uit. »Egbert verzekerde mij ook, dat het volk u algemeen voor den echten keizer Frederik houdt. En daar deze hier vroeger zeer bemind was, terwijl men koning Rudolph nauwelijks kent, is de stemming des volks u des te gunstiger."

»Goed," sprak de grijsaard, »ik zal het er dan op laten aankomen. Alleen voor geweld zal ik bukken."

Op dit oogenblik weerklonk de stem van den omroeper, die zich opzettelijk voor de herberg geplaatst had, en daar, zoo mogelijk nog luider dan op andere plaatsen, de bekendmaking van den raad voorlas.

De grijsaard en zijn beide metgezellen hoorden zwijgend toe. Toen de omroeper geëindigd had, lachte de grijsaard spottend en riep: »Dat is uw werk, Gerrit Overstolz, ik doorzie u, doch ik zal u trotseeren. Het zal u nog eenmaal berouwen, dat gij mij verdreven hebt. Ga, Kunald," aldus wendde hij zich tot zijn dienaar, »en roep Egbert, opdat ik moge beraadslagen, wat hier voor mij nog kan gedaan worden."

Kunald volgde het bevel zijns meesters op, en een half uur later bevond zich Egbert bij den grijsaard.

»Gij zult wel vermoeden, waartoe ik u heb laten roepen," zeide hij tot Egbert.

»Ach ja, edele heer, ik ben zeer verschrikt door hetgeen ik gehoord heb. Zult ge uit de stad gebannen worden?"

»Ja, ik moet de stad verlaten," antwoordde de grijsaard. »De kinderen staan op tegen hun vader. Doch ik zal niet goedschiks wijken; alleen voor geweld zal ik bukken."

»In de stad heerscht groote gisting", zeide Egbert. »De gezindheid des volks is u zeer gunstig. Men zal niet dulden, dat u geweld geschiedt."

»Denkt ge dat?" vroeg de grijsaard. »Maar", vervolgde hij, »wat behoef ik ook nog langer te vragen; zelf ben ik er immers getuige van geweest, hoe het volk mij aanhangt. Ja, ja, de trouwe Keulenaars zijn nog dezelfde, als vóór vijftig jaar. Ik zal zien of de Raad den moed heeft, tegen den wil der burgerij te handelen."

»Velen zullen bereid zijn u te verdedigen," zeide Egbert. »Men heeft mij reeds gevraagd, of ik de verdedigers zou willen aanvoeren."

»Het zij verre van mij, dat ik tweedracht onder de burgers zou willen doen ontstaan," sprak de grijsaard. »Doch het geldt hier mijn heiligste rechten, en die kan ik mij niet laten rooven."

»Neen, dat behoeft gij ook niet, edele heer", antwoordde Egbert. »Hier staat niet alleen uw geluk op 't spel, maar ook het welzijn der ganssche bevolking en het volk verlangt naar zijn keizer."

»Ha, het zal zich in zijn keizer niet bedriegen", riep de grijsaard levendig uit. »Heb ik daarvoor den langen weg uit het Oosten afgelegd en zooveel gevaren getrotseerd, om voor de willekeur van een burgemeester te moeten wijken? Neen, al moest ik het met mijn leven betalen, ik zal mijn aanspraken handhaven. Mijn vijanden zullen tot hun schrik ondervinden, wie ik ben, en dat ik mij niet ongestraft honen laat."

Zijn oogen vlamden bij deze woorden en met groote schreden ging hij in de kamer op en neer. De anderen waagden niet hem te storen. Eindelijk bleef hij voor het kistje staan, dat ons reeds bekend is, sloot het open en haalde er een groote som gelds uit, welke hij aan Egbert overhandigde, zeggende: »Hier trouwe makker, neem deze som en verdeel haar naar uw goeddunken onder de armen. Zij althans zullen zich over mijn bezoek aan deze stad verheugen."

Egbert ontving de rijke gift en beloofde haar naar de bedoeling des grijsaards te besteden. Was het er dezen echter waarlijk om te doen, weldaden te bewijzen? Of had hij daarmeê een geheime bedoeling? Hoeveel zelfzucht en eigenbaat verbergt zich vaak onder den mantel der barmhartigheid!

»Hebt gij mij nog iets op te dragen, edele heer?" vroeg Egbert.

»Neen, thans heb ik u niets meer te bevelen," antwoordde de grijsaard. »Wachten wij nu kalm de dingen, die komen zullen. God zal mij tegen mijn wederpartijders helpen, zoodat mij geen haar gekrenkt wordt."

»In elk geval zal ik morgen hier zijn, teneinde u bij te staan, wanneer dit noodig mocht zijn," beloofde Egbert.

»Doe dat, indien ge het kunt en wilt," luidde het antwoord. »Ik begeer evenwel niet, dat gij u om mijnentwil in gevaar begeeft."

»Maak u over mij niet bezorgd," sprak Egbert, terwijl hij van den grijsaard afscheid nam.

Deze wenkte ook zijn beide dienaars, dat ze hem zouden verlaten. De avond was intusschen gedaald en wierp zijn donkere schaduw in het hooge vertrek, zoodat de voorwerpen die het bevatte, een bijna spookachtige gestalte verkregen. De avond is bij uitnemendheid het deel van den dag, waarin men tot zich zelf inkeert. Wel hem, die op een goed volbrachten dag kan terugzien. Tot hem komen liefelijke gedachten, al ware hij ook te midden der boozen als eens de vrome Lot in Sodom. Doch wee dengene, die een dagwerk in de zonde achter zich heeft, en niet op de wegen Gods wandelde. Uit de schaduwen der duisternis treden zijn daden als spoken te voorschijn en stellen zich rondom hem. Zij vergallen hem het genot van zijn welvoorziene tafel, en bannen den slaap uit zijn oogen.

CORRESPONDENTIE.

W. J. te K. We zullen zien of het gaat; bedenk echter wel wat boven deze rubriek staat.

J. E. te G. R. (N.-Amer.) Het is wederom heel wat dat u zendt. We hopen te doen als den vorigen keer; telkens iets.

HOOGENBIRK.

Gereformeerde Gezindheid.

Gereformeerde Kerken.

BEROEPEN: Stedum (cl. Appingadam), H. D. Dreath te Niewolda. — Beetgum, J. Visser, cand. — Hollandscheveld (cl. Meppel), A. Varekamp te Tiel. — Rinsumageest c. a., H. J. Reuyl te Dordrecht C. — 's-Gravendeel en Spijkenisse, J. Douma, cand. te Rotterdam. — De Lier, R. Smeding te IJselmonde. — Berkel, W. W. Smit, cand.

AANGENOMEN: Amersfoort, H. Teerink te Werkendam B.

BEDANKT: Ter-Neuzen en Baarn, J. H. Donner te Nieuwdorp. — Middelburg (St.-Jowa, Noord-Amerika), H. Scholten te Zuidhorn. — Reitsum c. a., E. Prinsen te Oostwold (Gron.)

Nederlandsche Hervormde Kerk.

BEROEPEN: Heikop, J. J. Ruijs te 's-Grevelduin-Capelle c. a. — Minnertsga, D. J. van Brummen te Haskerhorne c. a. — Hoogezand, J. Bleeker te Nieuw-Beerta (Gr.) — Leerbroek en Middelkoop, K. Havinga te Op- en Neder-Andel (N.-Brab.) — Stavoren, F. Hacquebord te Leegkerk c. a. — Woubrugge (cl. Leiden) en Hillegersberg, J. D. J. Idenburg te Ter Aar (cl. Amerstoort). — Maassluis, K. W. Vethake te Overschie. — Urmond (cl. Maastricht), W. van Elden te Heemskerk. — Ee, W. Magendans te Oosterzee. — Mijdrecht c. a., H. Doornveld Hz. te Den Ham (Overijsel). — Oldeholtpade (toez.), J. M. Wilod Verspille te 's-Heerenberg.

AANGENOMEN: Cubaard (cl. Franeker), C. A. Lingbeek te Voorthuizen (cl. Harderwijk).

BEDANKT: Waarder, C. A. Lingbeek te Voorthuizen. — De Lier (cl. 's-Gravenhage), Th. G. Rappard te Zuilichem en Nieuwaal (cl. Bommel). — Echteld (cl. Tiel), E. B. Gunning E.Dzn. te Leersum. — St. Annaland (Zeeland) c. a., J. de Visser te Brakel. — Meliskerke c. a., K. Loggers te Velsen. — Gouda en Kampen, F. J. Loste Bruchem c. a.

Advertentien.

Heden overleed, tot onze diepe droefheid, onze geliefde Zoon en Broeder

KLAAS,

in den leeftijd van bijna 25 jaren.

Ofschoon hij reeds acht jaar lijdende was, kwam de dood toch nog onverwacht. Niet zonder hope mogen wij hem nastaren. De Heere is recht, en wijs, en goed.

H. U. DIJKSTERHUIS.
P. DIJKSTERHUIS—VAN DIJKEN.
F. BOUWMAN—DIJKSTERHUIS, } *Berlikum.*
Ds. H. BOUWMAN,
P. DIJKSTERHUIS.

Garmerwolde, 3 Augustus 1896.

L. G. WEISZ & Co.,
Commissionairs in Effecten,
Prinsengracht bij de Prinsenstraat,
No. 167,
AMSTERDAM.

L. S.

De Geref. kerk te **Hyum (Fr.)** verkeert in financieelen nood. Wegens sterfgeval is de som van *f* **1500** opgevraagd. In eigen kring bestaat er niet de minste mogelijkheid hierin te voorzien. Wie kan ons nu helpen aan *f* **1500** in eens of een aandeel van *f* **500,** tegen zoo weinig mogelijk rente?

De Heere neige de harten dergenen die Hij met aardsche goederen gezegend heeft, om ons uit dezen toestand te verlossen. Helpt ons!

Namens den kerkeraad,
G. WIERSMA, *Pres.*
M. HOLWERDA, *Secr.*

Hyum, Aug. 1896.

UITGAVE van HÖVEKER & ZOON, te AMSTERDAM:

GEDICHTEN

van

J. A. WORMSER.

Prijs f1.25. In stempelb. f1.90.

Gereformeerd Gymnasium, TE ZETTEN.

Het eerstvolgend **Examen van Toelating** is bepaald op **Dinsdag 1 September,** des voormiddags te **9 ure.** Ouders en voogden, die wenschen, dat hunne zonen of pupillen daaraan deelnemen, gelieven zich vóór 25 Augustus te wenden tot den eerstondergeteekende.

Tevens wordt herinnerd, dat ook die leerlingen kunnen worden opgenomen, welke eerst het volgende jaar met het leeren der oude talen moeten aanvangen.

De discipelen, die **her-examen** moeten afleggen, worden teruggewacht **Maandag 31 Augustus.** De overigen den volgenden dag.

Het Curatorium:
Mr. D. P. D. FABIUS, *Voorzitter.*
Mr. J. P. A. Graaf VAN LIMBURG STIRUM, *Secretaris.*

Amsterdam, 10 Augustus 1896.

In een klein Geldersch plaatsje, waar groote behoefte aan versterking van het Gereformeerd en Antirevolutionair element bestaat, wordt voor een dergelijk gezin

TE HUUR AANGEBODEN

een in aanbouw zijnd **HEERENHUIS,** met grooten tuin en schoon uitzicht.

Het huis bevat 8 kamers, keuken, kelder, ruime zolder met dienstbode- en linnenkamer, badkamer, waterleiding en verdere gemakken.

Tijd van aanvaarding Februari of Mei 1897. Desverkiezend ook eerder. Huurprijs bij nadere overeenkomst te bepalen. Brieven franco, lett. B. C., aan het bureau van dit blad.

Unie-Collecte.
KOOTWIJK's SCHOLEN.

Indien er onder de Gereformeerden nog zijn, die zooveel welvaart van God ontvangen hebben, dat, nadat zij in de nooden van het Christelijk onderwijs in eigen omgeving, naar vermogen, hebben voorzien, nog iets voor de behoeften van andere scholen kunnen bijdragen, dan bevelen wij hun Kootwijk's Scholen ten zeerste aan. Deze scholen leven geheel uit de hand onzes Gods en staan daar als een teeken, dat er onder ons nog een volk woont, dat zijn goud, zilver of koper voor den dienst des Heeren overheeft en besteedt, dat in Kootwijk kerk en school in het nauwste verband staan.

Het Bestuur:
Ds. H. W. VAN LOON, *Voorzitter.*
J. IJSEBRAND, *Penningmeester,* Koninginneweg 187.
A. SWEERS.
W. HAAKSMA Jr.
G. H. A. GROSHEIDE, *Secretaris.*

Amsterdam, 3 Augustus 1896.

De Heeren Prof. Dr. A. KUYPER en Ds. B. VAN SCHELVEN te Amsterdam, de Heeren Predikanten F. C. LEON CACHET te Rotterdam, H. J. HOUTZAGERS te Kootwijk en H. J. REUIL te Dordrecht, zijn mede bereid om giften voor Kootwijk's Scholen in ontvangst te nemen.

Vrije Universiteit.

In dank ontvangen:

Voor de Vereeniging:

Aan Contributiën:

Door den heer J. Oerlemans te Drongelen *f* 13.50.

Aan Collecten: (Voor de Theologische faculteit). van de Geref. kerk te Zutphen (halve coll.) *f* 14.55; van idem te Blokzijl (halve coll.) *f* 5.45; van idem te Doornspijk *f* 7.28½; van idem te Oldebroek *f* 6.50; van idem te Ermelo *f* 12.88½.

Aan Schenkingen:

Van den heer A. J. B. van J. K. S. *f* 0.45.

Voor de Medische Faculteit:

Door den heer G. F. Taats, namens de financieele commissie van den raad der Geref. kerk te Rotterdam B, van de Halve Stuiversvereeniging *f* 60.

Voor het Studiefonds:

Door den heer G. F. Taats, namens de financieele commissie van den Raad der Geref. kerk te Rotterdam B, van de Halve-stuiversvereeniging *f* 200.

S. J. SEEFAT.
Penningmeester.

Hilversum.

P. VAN EIJK.

Firma JOHANNES KRAMER & Co.,
DAM 15—17, AMSTERDAM.

Koopen en verkoopen **EFFECTEN, diverse LOTEN** en vreemde **COUPONS,** Wisselen Gouden Zilveren **MUNTEN** en vreemde Banknoten. Sluiten **PROLONGATIEN** en **BELEENINGEN.** Nemen gelden à **DEPOSITO** ½ pCt onder de prolongatiekoers. Bedragen tot en met Duizend Gulden worden op vertoon terugbetaald.

Heden verscheen bij **J. A. WORMSER,** te **Amsterdam:**

DE ZEGEN DES HEEREN OVER ONZE KERKEN.

REDE,

ter inleiding op het gebed voor het samenkomen der Gereformeerde kerken in Generale Synode, gehouden in de Noorderkerk te Middelburg, op 10 Augustus 1896, door

Dr. A. KUYPER.

Prijs f 0.35.

ENCYCLOPÆDIE

DER

Heilige Godgeleerdheid,

DOOR

Dr. A. KUYPER.

Drie Deelen, ingenaaid f16.75; in drie halflederen banden f 21.25. (Losse banden per stuk f 1.—).

DE UITGEVER,
J. A. WORMSER.

Amsterdam.

ELECTRISCHE DRUKKERIJ, voorheen J. J. ARND & ZOON.